

FRAM FOR PARTIET

INNHold:

Fram For Partiet	s. 2
Om nominering av DU-kandidatene	s. 3
Diskusjoner på storlagsseminarene	
Fra storlag i Oslo	s. 4
Fra storlag i Nord	s. 6
Klasseanalyse-diskusjonen	
Rapport om diskusjonen på klasse-	
analyse.....	s. 8
Til klasseanalysen av et sjukehus	s. 8
Om KK-salget i organisasjonen	s. 12

"VÅRE PARTIORGANISASJONER MÅ UTBREDES OVER HELE LANDET.
VI MÅ BEVISST FOSTRE TITUSENVIS AV PARTIKADRER, OG VI
TRENGER HUNDREVIS AV FØRSTEKLASSES LEDERE". (Mao Tse Tung 1937).

Melding:

Neste FRAM FOR PARTIET har deadline onsdag 6/9 (Skriv på stensil).
Septemhernummeret av TF har deadline samme tid.

Tar opp særlig valget 73 og programdiskusjonene.

Red.

Noen sider mangler dessverre i dette bladet.

1972?

LEDER.

FRAM FOR PARTIET!

Storlagsseminarene diskuterte tendensen til krigskommunisme i organisasjonen, en tendens som avler usjølstendighet hos kaderen og tærer på, istedenfor å bygge opp, ressursene.

Hvorfor er det så viktig å slåss mot en slik tendens akkurat nå? Fordi vi står like overfor en stor oppgave: å starte det nye kommunistiske partiet i Norge. For å gi det nye partiet den slagkrafta det trenger, må vi ha enhet, enhet på grunnlaget for den politikken vi skal føre ut, klasseanalysen, partiets prinsipp- og arbeidsprogram, statuttene.

Grunnlaget for å komme fram til reell enhet er kaderens politiske sjølstendighet. Det betyr å utnytte all den fine krafta som er i MLG's kader, en kader som i ei tid da kommunismen hetses fra høyre og venstre allikevel har hatt sjølstendighet til å bli kommunister. Vi trenger dette sunne grunnlaget til å vurdere, kritisere, omdanne, utfylle - vi trenger en bevegelse for å summere det vell av erfaring som ligger i vår organisasjon og ut fra det lage det beste vår organisasjon kan.

For å greie dette, må vi endre den tenkinga som skaper tendenser til krigskommunisme og usjølstendighet: tenking som sier at kaderen er direktivutførere eller griperedskaper, tenking hos lagsmedlemmene som sier at massene er fyllstoff for våre møter og våre demonstrasjoner, tenking som sier at politikken detter ned fra SK, slik at "vi" ikke trenger å bekymre oss med det.

Denne tenkinga endres ikke ved studier på arbeidsmetoder alene. Og enhet nåes bare gjennom politisk kamp. Derfor vil hovedsaka i vår kamp mot disse tendensene være den levende og forpliktende diskusjonen vi fører på kongressdokumentene og andre områder av den aktuelle politikken!

For å greie dette, trenger kaderen albuerom til sjølstendig planlegging og politiske diskusjoner. DU mener derfor vår viktigste oppgave er skikkelig politisk planlegging, også av hvordan debatten skal føres. I den tida som kommer, med folkeavstemning, kampen for en varig front mot EEC-imperialismen, årsmøtet i O/A, vil diskusjonsbevegelsens hovedform for bevegelsen samlet, være TF og Fram For Partiet. La oss alle bruke disse våpnene for å bekjempe avvika og virkelig gi liv til parolen:

FRAM FOR PARTIET!

DU

OM KRAVA TIL DU-KANDIDATENE.

1. Vi er i en situasjon der vi går igjennom organisasjonen vår, gjør korte vurderinger for å nominere folk til SK og DU. Noen allmenne kommentarer er kanskje lurt å knytte til dette:

- vi må i vurderingene ikke binde oss til hva slags oppgaver kameratene har i øyeblikket (styreverv, verv i frontene o.l.), men ta opp alle for å kunne gjøre en skikkelig tredeling og dermed legge grunnlag for en skikkelig kaderplassering og kaderfostring.
- vi må forkaste "tryne-prinsippet", dvs. å gå etter kjente, kjære fjese aleine, og ikke huske at en raskt voksende, sunn ung kader kan være ytterst velplassert i DU. Sjølsagt er det en fordel å ha vist stabilitet i organisasjonen, men det er ikke noe absolutt krav at kadern har vært med lenge.

2. "Det kriterium det kommunistiske parti må benytte seg av i sin kaderpolitikk er om kadrene besluttosomt gjennomfører partiets linje, underordner seg partididiplinen, har nær kontakt med massene, om de evner å arbeide sjølstendig og hardt, aktivt og uegennyttig" (Sitatboka s. 313).

Noen kommentarer til dette:

- kravet om at kadern følger den demokratiske sentralismen er viktig. Det er nødvendig med en dyp lojalitet til organisasjonen dersom folk skal sitte og lede et distrikt. Vi kan ha utmerka kader som jobber bra og effektivt, men som samtidig slurver med partididiplinen og jobber etter sitt "eget" hode. Samtidig mener jeg det er særlig viktig i disse tider å se på kaderns sjølstendighet i tillempinga av linjene, i grundigheten, i evnen til å mobilisere sin egen politiske vurdering av oppgavene.
- vi står overfor oppgava å gjøre DU til et partiorgan. Jeg mener derfor det er viktig å se på proletariseringa av DU som en høyt prioritert oppgave, i utvelgelsen av kadre. Det samme gjelder nominering av kvinner.

- omsorg for massene utafor organisasjonen og kameratene i organisasjonen er det tredje jeg vil ta opp. Omsorg for massene går på viljen til å slåss for deres behov, til å lytte til deres problemer, hjelpe dem til å utvikle seg. Og det blir en viktig oppgave for DU i tida som kommer å drive en skikkelig kaderfostring, samt å lede og utløse massekamper i distriktet. Befolkninga trues på mange områder, kadern i DU må evne å analysere framstøta og velge den riktige veien å gå.

3. DU er et organ med mange oppgaver, partibygging, fagforeningsarbeid, boligkamp, arbeid med ungdommen, arbeid med kvinnene osv. Det trengs derfor kamerater med et allment godt politisk grep og evne til sjølstendig arbeid. Igjen er utviklingstendensen og - mulighetene viktig! Men vi må ikke leite etter supermenn aleine. Jeg tror den viktigste faren

i nomineringsarbeidet er å stille altfor store krav til kadern, overdrive svakhetene og underkjenne kaderns kvaliteter. Det er mye bedre å vurdere et stort antall kamerater enn å sile ut de som er "sikre". Vi må allikevel diskutere oss fram til hvem som er de beste å velge for neste periode, vi må foreta grundige kadervurderinger for å kunne plassere folk på riktige oppgaver. Derfor: se litt på Mao's kriterier, og på det som her er sagt om DU's oppgaver, og ta en kort runde der mange blir vurdert!

Kamerat i DU.

DISKUSJONER PÅ STORLAGSSEMINARENE.

Fra Storlagsseminaret om Krigskommunisme og Det Nasjonale Spørsmål.

Målet med denne artikkelen er å bringe videre noen av de synspunkter vi mener er særlig viktige etter diskusjonen om Det Nasjonale Spørsmål. Vi tror ikke det var tilfeldig at dette seminaret ble et gjennombrudd for Storlaget. 1. dags diskusjon om Krigskommunismen ga oss lærdommer som vi greidde å utnytte da vi andre dagen skulle diskutere EEC-arbeidet. Krigskommunismen hadde satt gruppenes sjølstendighet tilbake. Det hadde vært mye "disiplin", lite ansvar og lite lokale og sjølstendige initiativ. Vi satte straks i gang korrigeringa av en slik farlig stil ved å desentralisere ansvaret for framlegging av politikken under andre dagens diskusjon. Resultatet viste at det politiske nivået i gruppene var høyere en ledelsen hadde regnet med. Gjennom gruppenes egne initiativ kom viktige ideer fram som trolig ville vært begravd om politikken hadde vært "kjørt igjennom av storlagsledelsen.

I. Hva betyr det at "Nei til salg av Norge - forsvar norsk sjølråderett" er vår hovedparole.

Allment var det stor forståelse av at dette nå var en riktig hovedparole. Men, hva viste vår praksis. Flere måtte innrømme at de ikke satte parolen ut i livet under sine husbesøk. Det ble fortsatt i hovedsak snakket om dyrtida, om helseproblemer, om arbeidsløshet. To kamerater hadde dagen før vært på husbesøk og ikke en eneste gang tatt opp tapet av nasjonal sjølstendighet. Vi tror ikke dette var spesielt for disse kameratene. Vi oppsummerte dette slik at kameratene fortsatt mente "Kamp mot EEC og Dyrtid" var ei riktig hovedparole. At vi konkret gikk inn på kameratenes praksis, avslørte de feilaktige ideene og førte til en konkret og ikke allmenn diskusjon om hovedparolen. Vi kom fram til enighet på at "Nei til salg av Norge..." er ei riktig hovedparole. Under husbesøk må kameratene ha som siktepunkt å gi folk en forståelse av hva tapet av nasjonal sjølstendighet betyr, - for dyrtid, for arbeidsløshet osv. Men dette må ikke anvendes mekanisk. Det kan være lettere å få i gang diskusjon på andre saker. Men målet må være klart: Først når folk forstår

hva tapet av Nasjonal Sjølstendighet betyr, vil de stå 100% fast på motstandslinja!

2. Nasjonalisme og nasjonalsosialisme.

Noen kamerater hadde blitt møtt med sterke innvendinger mot bruken av "Nei til salg av Norge...". De hadde møtt folk som hevdet at vi kopierte de tyske Nasjonalsosialistene. Hva skal vi svare når vi møter slike argumenter? Gruppa som tok opp dette spørsmålet kom fram til at her var det glimrende anledning til å gjøre en "dårlig ting til en god ting". Hvilke krefter var det som sto bak de tyske nasjonalsosialistene, og hvilke står i dag bak EEC? Vi vet at nasjonalsosialistene var redskaper i de tyske monopolenes interesser. Det var Krupp og hans like som sto bak Hitlers folk. I dag står de samme kreftene som de ledende forkjempere for et utvidet EEC. Nasjonalsosialistene var ikke for "alle folks rett til nasjonal sjølstendighet" og "nasjonenes likeverd". Nasjonalsosialistene propaganderte nettopp raseoverlegenhet og "det tyske folks rett til å kontrollere alle mindreverdige nasjoner". Bare de som i dag er villig til å oppgi nasjonal selvstendighet tjener de interesser som en gang sto bak nasjonalsosialistene.

3. Fullt medlemskap eller handelsavtale.

Vil en frihandelsavtale redusere vår nasjonale sjølstendighet? Gruppa som tok opp dette spørsmålet måtte ganske raskt kapitulere når diskusjonen ble konkret. Ingen hadde grundige kunnskaper om hva handelsavtale innebærer, og hvilke typer av handelsavtaler vi kan inngå. Spørsmålet er viktig i dag som deler av motstandsfronten argumenterer med handelsavtale som alternativ til fullt medlemskap.

I vårt eksemplar er dessverre
nedre halvdel av dette arket klipt vekk.

EEC med folk. Unngå utskjelling av Bratteli. La heller folk sjøl ta stilling til Bratteli ut fra den politikken han fører. Erfaringene fra husbesøk og politiske diskusjoner på arbeidsplassene har vist at mange enda tror på Bratteli. Taktikken må derfor være å diskutere konkret hva EEC er, hva tap av nasjonal sjølstendighet betyr. Dette vil veie langt mer enn diskusjoner om hvor råtten Bratteli og sosialdemokratiet er.

Denne diskusjonen førte oss også over i en vurdering av om AKMED's Willy Brandt-plakat har et riktig politisk innhold. Ingen av folka i gruppa hadde fått særlig respons når de pekte på Brandt og hans Europahær. Det ble oppsummert at W. Brandts står som et fredens symbol for mange av de som opplevde 2. verdenskrig. Spesielt de sosialdemokratiske tvilerne vil vanskelig bli særlig skremt av et EEC med W. Brandt i spissen.

Vi konkluderte med at denne plakaten hadde et feilaktig politisk innhold. For det første står ikke W. Brandt i spissen for den europeiske monopolkapitalen. Det er ikke Europas sosialdemokratiske ledere som representerer den strategiske hovedfienden. Det er først og fremst tysk monopolkapital som trenger en Europahær til forsvar av sine interesser. Det er Krupp's eller Mannheims bilde som skulle stått bak Europahæren! For det andre undervurderer plakaten folks illusjoner om Brandt og sosialdemokratiet. Vi mener denne plakaten kan skade motstandsarbeidet blant tvilerne. Spørsmålet om en Europahær er viktig og gir folk konkret forståelse av hva tap av sjølrådretten kan innebære. Men symbolet bak hæren må etter vår mening skiftes ut. Lag en ny Europahærplakat med Krupp i bakgrunnen.

Storlag i Oslo.

I vårt eksemplar er dessverre
nedre halvdel av dette arket klipt vekk.
I tillegg mangler neste ark (side 7 og 8).

Vi må altså undersøke de økonomiske forholdene - hvor pengene kommer fra, hvordan vi kan få mer penger, hvordan vi skal kjempe gjennom at disse pengene går til det massene helst vil ha, osv.

2. Hvor kommer pengene til sjukehuset fra?

Etter budsjettet for 1972 for "sjukehuset med biavdelinger" vil driftsbudsjettet bli på 286 mill. kr., mens utgiftene til anlegg blir 13 mill. kr., ialt nesten 300 mill. kr.

Sjukehuset har i hovedsak to inntektskilder, Oslo Kommune som eier sjukehuset, og Folketrygden. På 1972-budsjettet skal Folketrygden bidra med 183 mill. kr. i kurpenger. Oslo Kommune med 87 mill. kr. mens Staten betaler vel 16 mill. kr. (for studentundervisningen) og annet blir 14 mill. kr.

Folketrygden.

Denne er viktig, både for sjukehusene og for landets økonomi. I 1971 blir inntektene til Folketrygden anslått til vel 11 milliarder kr. eller 10% av nasjonalproduktet. Innbetalingene er nokså innfløkt:

Medlemsavgift	3.58	milliarder kr.	eller	13%
Arbeidsgiveravg.	5.21	"	"	47%
Kommunetilskudd	0.99	"	"	9%
Statstilskudd	1.09	"	"	10%
Renter	0.18	"	"	1%

Det er vanskelig å si hvem som egentlig betaler dette, men i hovedsak kan vi nok si at det er det arbeidende folket som betaler!

Utgiftene var på 10,4 milliarder kr. i 1971. Folketrygden går altså med overskudd. Det blir hvert år avsatt til et fond. Folketrygdfondet.

Kurpengene er det sjukehusene får fra Folketrygden. De fastsettes slik: Sykehus-eierne (mest fylker og kommuner) sender inn et forslag til budsjett til "Statens kurpenge-råd". Dette går gjennom budsjetten, stryker utgifter de mener er unødvendige og kommer så fram til det som kalles et godkjent driftsbudsjett. Dette deles på antall kurdøgn, og slik framkommer kurpengene: Av disse kurpengene dekker Folketrygden 75%, mens sykehuseieren skal betale 25%. Denne framgangsmåten er bestemt av SYKEHUSLOVEN, som ble innført fra og med 1970. Før dette dekket sjuketrygden en noe mindre del av sjukehusenes utgifter.

Folketrygdens utgifter deles i to like store sekker. Betalingen til sjukehus kommer inn i "sykedelen", som svarer til det Trygdekassene betalte før. Den andre er en rekke pensjoner, "pensjonsdelen". I 1971 var sykedelen på vel 4 milliarder kr. eller 37%. Pensjonsdelen var 5,6 milliarder kr. eller 51%. Arbeidsløshetsstrygden og krigspensjoneringen utgjorde 420 millioner kr. eller 4% og administrasjonen det samme. Fondsopplegget var ca. 600 millioner eller vel 5% i 1971. Dette synes Regjeringen er altfor lite. Sosialminister Højdaahl går nå sterkt inn for å skjære ned på utgiftene, og da er det særlig sjukehusene som byr på muligheter!

For 1972 er inntektene anslått til 13,5 milliarder kr. og overskuddet skal bli 1,3 milliarder, altså 10%. Regjeringa har lagt fram planer for Folketrygden som viser at de vil holde fondsopplegget på ca. 10% av inntektene. Når har Højdahl nylig sagt at han ønsker en fordobling av Folketrygd-avgiftene til neste år! Dette for å sikre fondsopplegget nå som utgiftene stiger når pensjonsalderen settes ned, men likevel blir dette en helt fantastisk øking i fondet.

Folketrygdfondet er ikke noen nødvendig del av folketrygdordninga. Den offisielle begrunnelsen for folketrygdfondet er at det er nødvendig å øke sparinga i landet.

Ved utgangen av 1971 var fondet på nær 4 milliarder kr. Hva går disse pengene til? Årsberetningene fra Fondsstyrene er temmelig overflatiske, men her er i allefall listet opp hva pengene er satt i. Ca. 2 milliarder kr. er gått til statsobligasjoner (lån til Staten) og til de to statsbankene Industribanken og Kommunalbanken. 171 millioner kr. er lånt ut til storindustrien direkte. 226 mill. kr. er lånt ut til kraftverk, 178 mill. kr. til fylker og kommuner og 376 er gått til kredittforeninger (omtrent det samme som banker?). Til innskudd i de store og mellomstore bankene er gått med 386 mill. kr. Resten av fondet er overtatt fra fondene til Syketrygden, som nå er gått inn i Folketrygden. Disse pengene er brukt helt annerledes og er for det meste satt i sjukehusbygging o.l.

Vi kan ikke vise helt konkret hvor disse pengene har tatt veien. Til det trengs bedre kunnskap i allmen økonomi, og til dette bør vi få hjelp av kamerater som kan det. Vi tror imidlertid at det er fullstendig riktig å si at Folketrygdfondet går til monopolkapitalen.

3. Hvor kan sjukehuset få mer penger fra?

A. Folketrygden.

Vi kan stille opp 3 paroler:

For det første forlange å få dele Folketrygdfondet. Pengene vi betaler til Folketrygden, skal gå til helseformål og ikke monopolene! Siden 10% av Folketrygd-midlene går til fondsopplegg, er det et meget rimelig krav at sjukehuset får 10% mer fra Folketrygden. Dette blir 18 mill. kr. i 1972.

For det andre kan vi kreve at Kurpengerådet godtar flere utgifter og hever kurpengene. Nå får vi dekket bare 64% av de virkelige driftsutgiftene, mens Sykehusloven sier 75%. Det er særlig dette punktet som fylkene og kommunene kjører på for tida.

For det tredje kan vi forlange at Folketrygden skal betale mer enn 75% av driften. Etter Sykehusloven skal prosenten heves til 80 fra 1973 og til 85 noe seinere. Det går nå rykter om at Regjeringen vil foreslå å forandre dette til høsten, altså beholde 75% av hensyn til fondet! Det blir i såfall kamp, om ikke med andre, si iallefall med kommunene.

Alt dette er å ta pengene fra monopolene, og det helt direkte, siden kravene bare går ut over Folketrygdfondet!

B. Direkte fra Staten.

Det er rimelig at Staten begynner å bidra til sykehusene. Vi betaler mye i skatt, og sykehus er et velferdsformål, der vi gjerne kan få noe igjen. Dette tror jeg også vi kan regne med blir tatt fra Statens subsidiering av monopolene.

C. Kommune-budsjettet.

Vi kan forlange at Oslo Kommune bevilger mer til sjukehuset. F.eks. kan vi argumentere slik: Da Sykehusloven kom i 1970, tjente Oslo Kommune omkring 50 mill. kr. netto på sjukehuset. Kurpengene fra trygden ble omtrent fordoblet, mens bevilgningene til sykehus ikke økte mer enn den allmenne prisstigningen. Dette er ikke riktig. De økte inntektene bør sjukehuset få. Det er rimelig at vi nå krever mer bevilgninger fra Oslo Kommune.

Her er et vanskelig og viktig problem: Hva er disse 50 millionene gått til? Oslo Kommune sitt budsjett er vanskelig å finne ut av og krever godt kjennskap til økonomi. Hvor mye av kommunens penger går til folkets velferd. Hvor mye til små-kapitalen og hvor mye til monopolkapitalen? Hva skjer hvis sjukehuset får mer?

4. Hvem er våre venner, hvem fiender?

Disse økonomiske forholdene vil hjelpe oss med å løse dette spørsmålet. Her er hvor langt vi to er kommet:

Monopolkapitalen og Staten.

Disse er og blir våre fiender, spesielt fordi vi vil ta pengene til forbedringer på sjukehuset direkte fra monopolene. Her er imidlertid et viktig spørsmål: Har Staten noen gode sider i forholdet til helsevesenet? Hvordan ser folk på dette? Er det her et grunnlag for samarbeids-tenkning blant helsepersonell?

Kommunen.

Mange fylker og kommuner stiller nå de samme kravene om mer penger fra Folketrygden som vi har nevnt. Ordbruken er etter hvert blitt ganske kraftig fra kommune-pampene. Vårt spørsmål nå: Er det grunnlag for enhetsfront med kommunen i kampen om Folketrygdfondet?

Dette blir vel et spørsmål for det første om kommunens klasserstandpunkt og for det annet om hva slags midler de vil bruke. Uten å vite noe særlig om dette tror jeg i allefall de fleste kommunene står små-kapitalen nærere enn monopolkapitalen. Når kommunenes økonomi svekkes, vil dette særlig ramme de små, lokale kapitalistene. Skattereformen i 1970 rammet kommunene hardt, og jeg tror at Sykehusloven var ment å rette noe på dette. Folketrygden har imidlertid betalt mindre til kommunenes sykehusdrift enn forutsett, og kommunene blir stadig mer utarmet. Kampen mellom kommunene og monopolene om folketrygdfondet vil opplagt bli hard ettersom motsetningen mellom småkapitalen og monopolkapitalen skjerpes. Nå er vel Oslo Kommune den kommunen som klager minst, og den har kanskje særlig sterke bånd til monopolene? Jeg tror likevel at kommunen og vi objektivt sett har felles interesser i kampen mot monopolene.

Spørsmålet om enhetsfront blir da et spørsmål om hvilke midler kommunen vil bruke. Det spørs da om ikke kommunen er såpass

redd folket at de ikke vil arbeide sammen med oss, bare stille de samme parolene, men dette kan selvsagt bare praksis vise. Vi må være oppmerksomme på dette: Selv om kommunene stiller samme krav til monopolene som oss, vil de sannsynligvis bruke pengene til sine lokale småkapitalister og ikke til helsevesenet slik vi vil.

Sjukehusets administrasjon.

Folka her solidariserer seg formodentlig med kommunen, og dermed vil mye av de samme forholdene gjøre seg gjeldende som nevnt ovenfor. Men forskjellene har formodentlig også betydning. For det første står administrasjonen nærmere massene på sjukehuset enn kommunens folk og har vel større interesse av vedre forhold på sjukehuset. For det annet har de få eller ingen interesser av at Kommunens penger skal gå til andre formål. Begge disse forholdene vil bringe dem nærmere oss.

Øversøstre, overleger, postsøstre.

Disse har objektivt sett felles interesse med oss i at forholdene på sjukehuset blir bra, hvis da ikke enkelte av dem har økonomiske forbindelser med kapitalen. Men her kommer sikkert en annen faktor sterkt inn i bildet, nemlig en svær ideologisk overbygning. Det er ikke først og fremst økonomien og arbeidsforholdene som hever dem over vanlige folk, men det autoritære hierarkiet på sjukehuset. De fleste av disse vil derfor motarbeide folkelige aksjoner meget sterkt, sannsynligvis sterkere enn kommunens folk og lignende.

Men, vær oppmerksom på at bare kamp-erfaring kan vise oss om disse tankene stemmer med de virkelige forholdene!

Sjukehuslag.

OM KAMPANJA "GJØR KK TIL EI UKEAVIS I 73".

På Tuddalsleiren diskuterte vi at vi burde gjøre KK til ei ukeavis i løpet av 73. Alle var enige om at dette var nødvendig ut fra behova i folkets kamp. Raske analyser, bei dekning av konkrete kamperfaringer, saker til studier både for kaderen og massene, alt dette var våre behov. KK er bevegelsens kollektive talerør, og mange hadde gode erfaringer med organisering av folk på et slags "kommisjonær"-plan rundt mlerne.

Jeg synes vi skal se litt nærmere på hva slags forutsetninger som må være oppfylt hvis dette skal kunne gjennomføres. Bare når vi diskuterer de konkrete sakene som må gjøres, kan vi nå fram til en skikkelig enhet og slåss for ukeavisa vår. Derfor vil jeg ta opp to saker:

1. EI UKEAVIS SOM IKKE SELGES ER DØDT PAPIR OG BORTKASTA ARBEID!
- vi er jævlig dårlige til å selge KK her i byen. Måned etter måned ligger det bunkevis med aviser igjen på distribusjonen

som må spres med krisetiltak ved månedens slutt. Skal vi ha ei ukeavis, kan vi ikke spre avisa til noen få promille av befolkninga i O/A! KK er ikke noen lagsavis til nære venner.

- lite vil det også nytte hvis en "aktuell" avis selges så seint at folka ikke får annet enn den vanlige dagspressa å holde seg til.
 - Kamerater! Et distribusjonssystem for KK kommer ikke seilende på ei fjøl. Vi må diskutere årsakene til at vi sprer KK på et vis som er mer sabotasje av partibygginga enn et viktig våpen for å spre kommunistiske ideer til massene. Tror vi at massene blir kommunister av seg sjøl? Eller er vi redde for at de skal bli det?
2. EI UKEAVIS MED EN LITEN REDAKSJON ER SNART EI AVIS MED UTSLITT REDAKSJON OG HALVGODT INNHOLD.
- KK er ei god avis. Den er blitt mer og mer levende og allsidig. Men KK er i liten grad vår avis, på den måten at vi her i Oslo-området skriver noe særlig i avisa. Nå tror jeg ikke at hovedparolen er at alle skal bli KK-journalister, men jeg mener vi bør tenke på følgende:
 - Når KK blir ukeavis, vil den trenge en stor "halvfast" stab. F.eks. en rad med folk som har KK som 20% oppgave, som kan skrive artikler ut fra sitt felt, som kan tenke politikk for KK på de områdene de jobber på. Og her aspirerer hele bevegelsen til å kunne bli "KK-stabsfolk". Vi bør diskutere og finne fram til de beste.
 - Vi her i O/A har de folka som kan knyttes fast til en "stor-redaksjon", fordi en slik redaksjonsstab nødvendigvis bør ha noenlunde geografisk nærhet for å kunne fungere som et politisk kollektiv.

Kamerater! Jeg tror forutsetninga for å løse oppgava med å gjøre KK til ei ukeavis stiller mange berettiga spørsmål til oss her i området. Spørsmål vi må reise og diskutere og løse. Første oppgave, som allerede er stilt, er å betale for de få avisene vi har tatt til spredning, og å selge f.eks. septembernummeret i september, ikke i begynnelsen av oktober! La oss diskutere erfaringene våre, la oss stille oppgava at vi kan rapportere på årsmøter i O/A at vi har gjort gjennombrudd og snudd tendensen til sabotasjevirksomhet!

Kamerat i Oslo-smålag.

... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...

... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...

... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...

... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...

... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...

... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...

... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...

... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...

... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...
 ... og som er en del av ...